

Ένα

ΟΤΙ ΤΟ ΠΥΚΝΟ δάσος στο οποίο βρέθηκαν εκείνος και η Λίβια, χωρίς βέβαια να ξέρει πώς και γιατί, ήταν παρθένο δεν υπήρχε καμία αμφιβολία· δέκα μέτρα πιο πίσω είχαν συναντήσει μια ξύλινη πινακίδα, καρφωμένη στον κορμό ενός δέντρου, όπου ήταν γραμμένο με κάρβουνο: Παρθένο δάσος. Θύμιζαν τον Αδάμ και την Εύα επειδή ήταν και οι δύο τελείως γυμνοί και έκρυβαν τις λεγόμενες ντροπές τους που σημειωτέον, αν το καλοσκεφτόταν, δεν είχαν κάτι ντροπιαστικό, με τα γνωστά φύλλα συκής που είχαν αγοράσει από έναν πάγκο στην είσοδο του δάσους για ένα ευρώ το καθένα και ήταν από πλαστικό. Καθόλου βολικά, σκληρά και άκαμπτα. Εκείνο όμως που τον ενοχλούσε περισσότερο ήταν ότι περπατούσε ξυπόλυτος.

Όσο προχωρούσε ο Μονταλμπάνο, τόσο συνειδητοποιούσε ότι το μέρος ήταν γνώριμο. Από πού; Το κεφάλι ενός λιονταριού που διακρινόταν ανάμεσα στα δέντρα, που δεν ήταν δέντρα αλλά γιγάντιες φτέρες, του έλυσε την απορία.

«Ξέρεις πού βρισκόμαστε, Λίβια;»

«Ξέρω, σ' ένα παρθένο δάσος. Είδα την πινακίδα».

«Πρόκειται για ζωγραφισμένο δάσος!»

«Ζωγραφισμένο;»

«Βρισκόμαστε στο “Όνειρο” της Yadwigha, τον γνωστό πίνακα του Ανρί Ρουσσό, του επονομαζόμενου Τελώνη!»

«Τρελάθηκες;»

«Θα δεις ότι έχω δίκιο, σε λίγο θα συναντήσουμε τη Yadwigha».

«Πού και πότε γνώρισες αυτή τη γυναίκα;» ρώτησε η Λίβια δύσπιστα.

Πράγματι, ύστερα από λίγο συνάντησαν τη Yadwigha που, βλέποντάς τους, παρέμεινε ξαπλωμένη, γυμνή πάνω στο βελούδινο ανάκλιτρο, αλλά έφερε τον δείκτη στα χείλη για να τους δείξει ότι έπρεπε να μείνουν σιωπηλοί και είπε:

«Ετοιμάζεται ν' αρχίσει».

Σ' ένα κλαδί καθόταν ένα πουλί, ίσως αηδόνι. Έκανε κάτι σαν υπόκλιση στους καλεσμένους και άρχισε να κελαηδά *Il cielo in una stanza*.

Το αηδόνι κελαηδούσε υπέροχα, οι χρωματισμοί της φωνής του ήταν τόσο ιδιαίτεροι, ώστε η Μίνα, που το είχε τραγουδήσει τόσο ωραία, δε θα κατάφερνε να τους φτάσει, ήταν φανερό ότι αυτοσχεδίαζε με φαντασία πραγματικού καλλιτέχνη.

Μετά ακούστηκε ένας κρότος, ένας δεύτερος κι ένας τρίτος πιο δυνατός απ' όλους και ο Μονταλμπάνο ξύπνησε.

Βλαστήμησε, καταλαβαίνοντας ότι είχε ξεσπάσει καταιγίδα. Από εκείνες που αναγγέλλουν τον θάνατο του καλοκαιριού.

Πώς γίνεται, παρά τον δυνατό θόρυβο από τις βροντές, αυτός να συνεχίζει ν' ακούει ακόμη και ξύπνιος το πουλί που κελαηδούσε *Il cielo in una stanza*; Δεν ήταν δυνατόν.

Σηκώθηκε και κοίταξε το ρολόι: έξι και μισή το πρωί. Προχώρησε προς τη βεράντα, από κει ακουγόταν το σφύριγμα. Και δεν επρόκειτο για πουλί, αλλά για έναν άντρα που σφύριζε μελωδικά σαν πουλί. Άνοιξε την μπαλκονόπορτα.

Στη βεράντα, ξαπλωμένος καταγής, ήταν ένας άντρας γύρω στα πενήντα, κακοντυμένος, το σκισμένο σακάκι και τα μακριά γένια τον έκαναν να μοιάζει με τον Μωυσή, τα μαλλιά του μια γκριζα ανακατωμένη μάζα. Δίπλα του είχε έναν σάκο. Φαινόταν ξεκάθαρα ότι επρόκειτο για φτωχό, άστεγο.

Μόλις είδε τον Μονταλμπάνο, ανασηκώθηκε και είπε: «Σας ξύπνησα; Συγγνώμη. Ήρθα να προστατευτώ από τη βροχή. Αν σας ενοχλώ, φεύγω».

«Όχι, καθίστε εδώ» απάντησε ο αστυνόμος.

Τον εντυπωσίασε ο τρόπος του άντρα. Πέρα από τη σωστή χρήση της γλώσσας, η φωνή του είχε τόση ευγένεια, που τον εξέπληξε.

Θεώρησε αγένεια να του κλείσει την μπαλκονόπορτα στα μούτρα, έτσι την άφησε μισάνοιχτη και πήγε να φτιάξει καφέ.

Είχε πιει το πρώτο φλιτζάνι, όταν ένιωσε ένα αίσθημα ενοχής. Γέμισε μια κούπα και την πρόσφερε στον άντρα στη βεράντα.

«Για μένα;» ρώτησε έκπληκτος και σηκώθηκε όρθιος.

«Ναι».

«Ευχαριστώ, ευχαριστώ!»

Ενώ ήταν κάτω από το ντους και ένιωθε την αναζωογονητική επίδραση του νερού στο σώμα του, αναρωτήθηκε πόσο καιρό να είχε άραγε να κάνει μπάνιο ο δύστυχος άντρας. Όταν τελείωσε, βγήκε στη βεράντα. Έβρεχε για τα καλά.

«Θέλετε να κάνετε ένα ντους;»

Ο άντρας τον κοίταξε παραξενεμένος.

«Σοβαρά μιλάτε;»

«Ναι».

«Ξέρετε, είναι το μόνο που ονειρεύομαι. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόση ευγνωμοσύνη νιώθω».

Ε όχι, ο ευγενικός τρόπος του άντρα και η σωστή χρήση της γλώσσας δεν ταίριαζαν καθόλου με την εμφάνισή του. Ο άγνωστος έσχυψε να πάρει τον σάκο και ακολούθησε τον αστυνόμο. Αν ήταν μορφωμένος, με καλή ανατροφή, πώς κατάντησε έτσι;

Όταν βγήκε από το μπάνιο, ο άντρας είχε αλλάξει πουκάμισο, κι αυτό όμως με φθαρμένες μανσέτες και γιακά. Χαμογέλασε στον Μονταλμπάνο.

«Ξανάνιωσα».

Και ύστερα, κάνοντας μια ελαφριά υπόκλιση: «Επιτρέψτε μου να συστηθώ. Ονομάζομαι Σαβαστάνο».

«Χαίρω πολύ. Μονταλμπάνο» αποκρίθηκε ο αστυνομός και άπλωσε το χέρι.

Ο άλλος, προτού το σφίξει, έκανε μια ενστικτώδη κίνηση, σκούπισε την παλάμη του στο παντελόνι, σαν να ήθελε να την καθαρίσει. Χαμογέλασε πάλι, του έλειπε ένα προστινό δόντι.

«Σας γνωρίζω, το ξέρετε; Ένα βράδυ σάς είδα στην τηλεόραση, σε κάποιο μπαρ».

«Ακούστε» τον διέκοψε ο Μονταλμπάνο «πρέπει να πάω στο γραφείο».

Ο άντρας κατάλαβε αμέσως. Έσκυψε, πήρε τον σάκο και βγήκε στη βεράντα.

«Αστυνόμε, σας πειράζει να μείνω εδώ μέχρι να σταματήσει η βροχή; Το υποτιθέμενο σπίτι μου είναι δύο βήματα από δω, αλλά με αυτή τη νεροποντή... Εσείς κλείστε το σπίτι».

«Ακούστε, αν θέλετε, μπορώ να σας πάω με το αυτοκίνητο».

«Ευχαριστώ, αλλά θα σας ήταν δύσκολο».

«Γιατί;»

«Μένω σε μια σπηλιά στα μισά του λόφου από ασβεστόλιθο, ακριβώς πίσω από το σπίτι σας».

Βέβαια, το να ζεις σε μια σπηλιά είναι καλύτερο από το να κοιμάσαι μέσα σε χαρτόκουτα κάτω από τις κολόνες του δημαρχείου.

«Μπορείτε να μείνετε όσο θέλετε. Αντίο σας».

Έβγαλε από την τσέπη του το πορτοφόλι, πήρε είκοσι ευρώ και τα έδωσε στον άντρα.

«Όχι, ευχαριστώ, κάνετε ήδη πολλά για μένα» αρνήθηκε με αποφασιστικό ύφος εκείνος.

Ο Μονταλμπάνο δεν επέμεινε.

Καθώς έκλεινε την μπαλκονόπορτα, άκουσε τον άντρα που είχε αρχίσει και πάλι να σφυρίζει.

Η αλήθεια ήταν ότι σφύριζε εξαιρετικά. Συναγωνιζόταν σχεδόν το τραγούδι του αηδονιού στο όνειρο.

Μόλις μπήκε στο Τμήμα, ο Καταρέλλα ακούμπησε το ακουστικό στη συσκευή του τηλεφώνου και φώναξε: «Α, αστυνόμε, αστυνόμε! Ακριβώς σ' εσάς, στο σπίτι σας τηλεφωνούσα!».

«Τι συμβαίνει;»

«Συμβαίνει μια δολοφονία! Τώρα τώρα πήγε ο Φάτσιο στον τόπο! Ήθελε να πάτε κι εσείς στον τόπο, στο ίδιο μέρος που είναι κι εκείνος! Γι' αυτό τηλεφωνούσα σ' εσάς τον ίδιο στο σπίτι σας τώρα το πρωί!»

«Εντάξει, σε ποιο μέρος έγινε η δολοφονία;»

«Μου το έγραψε σ' ένα χαρτί. Να εδώ. Οικία Παριέλλα, περιοχή Τοζακάνε».

«Και πού βρίσκεται η οικία Παριέλλα;»

«Στην περιοχή Τοζακάνε, αστυνόμε».

«Ναι, αλλά η περιοχή πού βρίσκεται;»

«Τι να πω, δεν ξέρω».

«Άκου, τηλεφώνησε στον Φάτσιο και πέρασέ μου τη γραμμή».

Ακολουθώντας τις οδηγίες του Φάτσιο, έφτασε στην οικία Μαριέλλα —ο Καταρέλλα δε θα κατάφερνε ποτέ να πει σωστά ένα όνομα— ύστερα από τρία τέταρτα οδήγησης, γιατί είχε πολλή κίνηση και η δυνατή βροχή, που συνέχιζε να πέφτει ασταμάτητα, ανάγκαζε τους οδηγούς να κινούνται με μικρή ταχύτητα.

Το σπίτι είχε μόνο έναν όροφο και ήταν χτισμένο στον δρόμο που περνούσε ακριβώς μπροστά από την παραλία. Η καγκελόπορτα ήταν ανοιχτή και κάτω από τη βεράντα, δίπλα σε άλλα δύο αυτοκίνητα, ήταν παρκαρισμένο το αυτοκίνητο της αστυνομίας. Επειδή δεν ήθελε να βραχεί, η βροχή συνέχιζε να πέφτει με αμείωτη ένταση, μπήκε με το αυτοκίνητο και πάρακαρε δίπλα στα άλλα.

Ετοιμαζόταν να βγει, όταν είδε τον Φάτσιο μπροστά του.

«Καλημέρα, αστυνόμε».

«Η μέρα σου φαίνεται ότι είναι καλή;»

«Όχι, αλλά έτσι συνηθίζεται να λέμε».

«Τι συνέβη;»

«Σκότωσαν τον ιδιοκτήτη του σπιτιού, τον λογιστή Κόζιμο Μπαρλέττα».

«Ποιος είναι μέσα;»

«Ο Γκάλλο, ο νεκρός και ο γιος του, Αρτούρο, που βρήκε τον πατέρα του σκοτωμένο».

«Ειδοποιήθηκαν όλοι;»

«Μάλιστα. Τους τηλεφώνησα πριν από πέντε λεπτά».

Μπήκε στο σπίτι ακολουθούμενος από τον Φάτσιο.

Στο πρώτο δωμάτιο που ήταν αρκετά ευρύχωρο και το χρησιμοποιούσαν για τραπεζαρία, βρισκόταν ο Γκάλλο και ένας άντρας γύρω στα σαράντα, αδύνατος, με γυαλιά, χωρίς κάποιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό, από κείνα τα πρόσωπα που ξεχνάς αμέσως, κομφά ντυμένος, κάπνιζε τσιγάρο και δεν έδειχνε καθόλου στεναχωρημένος για ό,τι είχε συμβεί στον πατέρα του.

«Είμαι ο Αρτούρο Μπαρλέττα».

«Συγγνώμη, Μαριέλλα ποιος είναι;»

Ο καλοντυμένος άντρας τον κοίταξε παραξενεμένος.

«Δεν ξέρω... δεν...»

«Συγγνώμη, σας ρώτησα επειδή το σπίτι ονομάζεται έτσι και...»

Ο Αρτούρο Μπαρλέττα χτύπησε με την παλάμη το μέτωπό του.

«Ξέρετε, κάτι τέτοιες στιγμές... Μαριέλλα ήταν το όνομα της καημένης της μαμάς».

«Πέθανε;»

«Ναι, πριν από πέντε χρόνια. Συνέβη κάτι κακό».

«Δηλαδή;»

«Πνίγηκε στη θάλασσα. Μάλλον ένωσε άσχημα την ώρα που κολυπούσε. Ακριβώς εδώ μπροστά».

«Πού είναι;» ρώτησε ο Μονταλμπάνο τον Φάτσιο.

«Στην κουζίνα. Ελάτε».

Στο σαλόνι υπήρχε μια σκάλα που οδηγούσε στον επάνω όροφο, αριστερά η πόρτα της κουζίνας και δεξιά εκείνη του μπάνιου.

Η κουζίνα ήταν ευρύχωρη και μάλλον έτρωγαν εκεί.

Επικρατούσε τάξη, όλα ήταν στη θέση τους εκτός από το τραπέζι, επάνω στο οποίο υπήρχε ένα αναποδογυρισμένο φλιτζάνι, απ' όπου είχε χυθεί λίγος καφές και είχε λεκιάσει το τραπεζομάντιλο.

Ο μακαρίτης λογιστής Κόζιμο Μπαρλέττα είχε δολοφονηθεί την ώρα που καθόταν λοξά κι έπινε καφέ, τον οποίο ο δολοφόνος δεν τον άφησε να τελειώσει.

Μία μόνο σφαίρα στον αυχένα, τον είχαν πυροβολήσει σχεδόν εξ επαφής.

Σχεδόν εκτέλεση.

Ο πυροβολισμός τον έκανε να πέσει από την καρέκλα κι έτσι το πτώμα βρισκόταν καταγής στο πλάι, με τα πόδια κάτω από το τραπέζι. Για να δει το πρόσωπο του θύματος, ο αστυνόμος χρειάστηκε να πέσει μπρούμυτα. Δεν είχε όμως πολλά να δει, η σφαίρα μπήκε από τον αυχένα και βγήκε πάνω από τη μύτη, παρασύροντας στο πέρασμά της το ένα μάτι και μέρος του μετώπου. Σίγουρα ο δολοφόνος, εκτός κι αν ήταν νάνος, είχε κρατήσει την κάννη στραμμένη

λίγο προς τα πάνω, αλλιώς η σφαίρα θα είχε διαφορετική πορεία.

Όμως δεν υπήρχε πολύ αίμα στο πάτωμα.

Ο αστυνόμος γύρισε στην τραπεζαρία. Ο Αρτούρο κάπνιζε ασταμάτητα.

«Καθίστε, παρακαλώ. Θα ήθελα να σας κάνω μερικές ερωτήσεις».

«Στη διάθεσή σας».

«Μου είπαν ότι εσείς βρήκατε τον πατέρα σας δολοφονημένο».

«Ναι».

«Πείτε μου τι ακριβώς συνέβη».

«Ζω στη Μοντελούζα και...»

«Με τι ασχολείστε;»

«Είμαι λογιστής σε μια μεγάλη κατασκευαστική εταιρεία, την “Πριμαβέρα σιτσιλιάνα”. Την ξέρετε;»

«Όχι. Είστε παντρεμένος;»

«Ναι».

«Έχετε παιδιά;»

«Όχι».

«Συνεχίστε».

«Με τον μπαμπά μιλούσαμε κάθε μέρα στο τηλέφωνο. Μου τηλεφώνησε εχθές το βράδυ για να μ' ενημερώσει ότι θα ερχόταν να κοιμηθεί εδώ, γιατί σήμερα το πρωί θα συγύριζε το σπίτι».

«Τι εννοείτε;»

«Να, το καλοκαίρι τελείωσε και...»

«Δεν ερχόταν ποτέ τον χειμώνα;»

«Βέβαια! Κάθε Σάββατο. Αλλά επειδή τον τελευταίο καιρό έμενε στο σπίτι η αδερφή μου με τα δύο παιδιά της, υπήρχε λίγη ακαταστασία και ο πατέρας μου ήταν...»

«Πώς ονομάζεται η αδερφή σας;»

«Τζοβάννα. Είναι παντρεμένη μ' έναν εμπορικό αντιπρόσωπο και ζει με την οικογένειά της στη Μοντελούζα».

«Συνεχίστε».

«Να, ο μπαμπάς μου τηλεφώνησε εχθές το βράδυ και...»

«Τι ώρα;»

«Λίγο μετά τις εννέα. Είχε δειπνήσει στο σπίτι του στη Βιγκάτα και...»

«Είχε ξαναπαντρευτεί;»

«Όχι».

«Ζούσε μόνος;»

«Ναι».

«Πόσων χρονών ήταν;»

«Εξήντα τριών».

«Συνεχίστε».

«Τι σας έλεγα; Ξέρετε, συγγνώμη, αλλά με διακόπτετε συνεχώς κι έτσι...»

«Μου λέγατε ότι ο πατέρας σας σας τηλεφώνησε μετά τις εννέα».

«Α, ναι. Και μ' ενημέρωσε ότι θα κοιμόταν εδώ. Τότε του είπα ότι σήμερα το πρωί θα ερχόμουν να τον βοηθήσω».

«Μαζί με τη σύζυγό σας;»

Ο Αρτούρο Μπαρλέττα δίστασε για μια στιγμή.

«Ο πατέρας μου με τη σύζυγό μου δεν...»

«Καταλαβαίνω. Λοιπόν;»

«Σήμερα το πρωί στις οκτώ έφτασα εδώ και...»

«Με το αυτοκίνητο;»

«Ναι, το πράσινο. Το άλλο στο χρώμα του αμάραντου είναι του μπαμπά. Η πόρτα ήταν κλειστή. Άνοιξα με το κλειδί μου και...»

«Έχει και η αδερφή σας κλειδί του σπιτιού;»

«Ναι, νομίζω πως ναι».

«Μόλις μπήκατε, προσέξατε τίποτα παράξενο;»

«Όχι... Συγγνώμη, ναι».

«Δηλαδή;»

«Ότι τα παραθυρόφυλλα ήταν κλειστά και το φως αναμμένο. Σκέφτηκα όμως ότι ο μπαμπάς θα κοιμόταν ακόμη και ίσως είχε ξεχάσει να το σβήσει. Ανέβηκα πάνω, το κρεβάτι ήταν άστρωτο, αλλά δεν τον είδα στο υπνοδωμάτιο. Τότε κατέβηκα πάλι κάτω, μπήκα στην κουζίνα και τον είδα».

«Τι κάνατε;»

«Δεν καταλαβαίνω».

«Τι κάνατε; Αρχίσατε να φωνάζετε; Τρέξατε να δείτε αν είναι ακόμη ζωντανός ο πατέρας σας; Ή αντιδράσατε κάπως αλλιώς;»

«Δε θυμάμαι αν φώναξα. Είμαι σίγουρος όμως ότι τον πατέρα μου δεν τον άγγιξα».

«Γιατί; Πιστεύω ότι είναι ενστικτώδης αντίδραση».

«Ναι, αλλά βλέπετε, μόλις πλησίασα και έσκυφα να κοιτάξω για... Το μισό πρόσωπο δεν υπήρχε και κατάλαβα αμέσως ότι δεν...»

«Πείτε μου τι ακριβώς κάνατε».

«Βγήκα τρέχοντας από την κουζίνα. Δεν άντεχα να τον... Έρθα εδώ και σας τηλεφώνησα».

«Από εκείνο;» ρώτησε ο Μονταλμπάνο δείχνοντας με το κεφάλι το τηλέφωνο που ήταν πάνω σ' ένα τραπεζάκι.

«Ναι».

«Μου είπατε ότι μόλις μπήκατε, παρατηρήσατε ότι το φως ήταν αναμμένο. Θυμάστε αν ήταν αναμμένο και στην κουζίνα;»

«Νομίζω πως ναι».

«Θα πρέπει οπωσδήποτε να ήταν αναμμένο, επειδή τα παραθυρόφυλλα είναι κλειστά».

«Θα ήταν αναμμένο».

«Πάμε πάνω;» ρώτησε ο Μονταλμπάνο τον Φάτσιο.

Ανέβηκαν τη σκάλα.

Στον επάνω όροφο υπήρχαν δύο υπνοδωμάτια με διπλό κρεβάτι κι ένα δωμάτιο με μια κουκέτα και μπάνιο. Στο πρώτο δωμάτιο το διπλό κρεβάτι ήταν άστρωτο όπως είχε πει ο Αρτούρο.

Ο οποίος όμως είχε ξεχάσει ν' αναφέρει ότι φαινόταν ξεκάθαρα πως στο συγκεκριμένο κρεβάτι είχαν κοιμηθεί δύο άνθρωποι.

Τα άλλα δύο δωμάτια ήταν συγυρισμένα, στο

μπάνιο αντίθετα δύο μεγάλες άσπρες πετσέτες μπάνιου ήταν ακόμη υγρές. Δύο είχαν κάνει ντους.

Κατέβηκαν και πάλι στην τραπεζαρία.

«Ο πατέρας σας είχε ερωμένη;»

«Απ' ό,τι γνωρίζω, όχι».

«Πάντως, είναι γεγονός ότι σήμερα το βράδυ κάποιος κοιμήθηκε μαζί του. Δεν είδατε το κρεβάτι;»

«Ναι, αλλά δεν το πρόσεξα».

«Ακούστε, μην παρεξηγηθείτε, αλλά δεν είναι απαραίτητο ο άνθρωπος που κοιμήθηκε με τον πατέρα σας να ήταν γυναίκα».

Ο Αρτούρο Μπαρλέττα χαμογέλασε αμυδρά.

«Στον πατέρα μου άρεσαν μόνο οι γυναίκες».

«Αφού τώρα μόλις μου είπατε ότι δεν είχε ερωμένη!»

«Επειδή σκέφτηκα ότι αναφέρεστε σε μια μόνιμη. Ο πατέρας μου ήταν... με λίγα λόγια, αν μπορούσε, δε θ' άφηγε καμία να του ξεφύγει. Και του άρεσαν οι μικρές κοπέλες. Η αδερφή μου πολύ συχνά μάλωνε με τον παπαμπά γι' αυτό το θέμα».

«Με τι ασχολιόταν ο πατέρας σας;»

Ο Αρτούρο Μπαρλέττα δίστασε για μια στιγμή.

«Με πολλά πράγματα».

«Πείτε μου μερικά».

«Να... είχε μια αποθήκη και εμπορευόταν χονδρικά ξυλεία... ήταν μέτοχος σ' ένα σουπερ μάρκετ... είχε δέκα διαμερίσματα που νοίκιαζε στη Βιγκάτα και στη Μοντελούζα...»

«Δηλαδή ήταν πλούσιος».

«Αρκετά, θα έλεγα».

«Θα θέλατε να ρίξετε μια ματιά γύρω και να μου πείτε αν λείπει κάτι από το σπίτι;»

«Το έκανα όσο σας περίμενα. Δε λείπει τίποτα».

«Είχε εχθρούς;»

«Δεν το αποκλείω».

«Γιατί;»

«Ο μπαμπάς είχε δύσκολο χαρακτήρα. Όταν επρόκειτο να κλείσει μια συμφωνία, δεν έκανε ποτέ πίσω».

«Κατάλαβα».

Έκανε μια παύση και μετά απευθύνθηκε στον Φάτσιο.

«Υπάρχουν σημάδια διάρρηξης στην πόρτα ή στα παράθυρα;»

«Κανένα σημάδι, αστυνόμε».

«Συνεπώς, θα του άνοιξε ο μπαμπάς» παρενέβη ο Αρτούρο.

Ο Μονταλμπάνο τον κοίταξε σκεφτικός.

«Λέτε; Μπορεί να του άνοιξε και ο άνθρωπος που πέρασε τη νύχτα μαζί με τον πατέρα σας. Και δεν μπορούμε ν' αποκλείσουμε την πιθανότητα ο δολοφόνος να είχε κλειδί».

Ο Αρτούρο Μπαρλέττα δεν απάντησε.

«Δώστε στον Φάτσιο τα στοιχεία σας και της αδερφής σας» είπε ο αστυνόμος.

Και μετά απευθυνόμενος στον Φάτσιο:

«Επιστρέφω στο γραφείο. Μείνε να περιμένεις τον εισαγγελέα και τους άλλους. Θα τα πούμε αργότερα. Καλημέρα».

Τώρα η βροχή έπεφτε με ακόμη μεγαλύτερη ένταση.

Δύο

«ΣΤΕΙΛΕ ΜΟΥ τον υπαστυνόμο Αουτζέλλο» είπε ο Μονταλμπάνο περνώντας μπροστά από τον Καταρέλλα, ο οποίος καθόταν στο γραφειάκι που χρησίμευε για φυλάκιο και τηλεφωνικό κέντρο συγχρόνως. Ο Καταρέλλα πετάχτηκε όρθιος σε στάση προσοχής.

«Δε βρίσκεται στον τόπο, αστυνόμε».

«Εμφανίστηκε σήμερα το πρωί;»

«Εμφανίστηκε και βέβαια εμφανίστηκε, αστυνόμε, σαν αστραπή που αστράφτει ήταν, επειδή μόλις ήρθε, ξανάφυγε. Αναγκάστηκε».

«Τι εννοείς;»

«Εννοώ ότι τηλεφώνησαν εδώ στο τηλεφωνικό κέντρο του Τμήματος και ζήτησαν επείγοντως βοήθεια επειδή συνέβαινε ένας βιασμός γάτου*».

«Βιάζαν γάτο;»

«Ακριβώς, αστυνόμε».

* Ο συγγραφέας κάνει ένα λογοπαίγνιο με τη λέξη gatto, που σημαίνει γάτος, και τη λέξη in atto, που σημαίνει λαμβάνει χώρα. (Σ.τ.Μ.)

Ήταν δυνατόν;

«Έχεις ηχογραφημένη τη συνομιλία;»

«Φυσικότατα, αστυνόμε».

«Βάλε μου να την ακούσω».

Ο Καταρέλλα πάτησε διάφορα κουμπιά και κάποια στιγμή ακούστηκε η ταραγμένη φωνή μιας ηλικιωμένης γυναίκας που τηλεφωνούσε επειδή εκείνη τη στιγμή λάμβανε χώρα ένας βιασμός.

Κατά μία έννοια, όσο κι αν ένιωθε ότι ήθελε να σκοτώσει τους βιαστές μόλις έπεφταν στα χέρια του, ο αστυνόμος ηρέμησε.

Αν επρόκειτο πραγματικά για γάτο, σήμαινε ότι η ανθρωπότητα είχε επιταχύνει επικίνδυνα το ταξίδι που με λαμπρότητα είχε ξεκινήσει προς την απόλυτη τρέλα.

Μπήκε στο γραφείο του, κάθισε και κοίταξε απογοητευμένος την τεράστια στοίβα από έγγραφα που έπρεπε να υπογράψει.

Σκέφτηκε ότι η γραφειοκρατία ολόκληρης της Γης συνωμοτούσε εναντίον της: πόσες χιλιάδες δάση είχαν κοπεί ανά τους αιώνες, προκειμένου να φτιαχτεί το χαρτί που χρειαζόταν για τα άχρηστα γραφειοκρατικά έγγραφα;

Θα ήταν λάθος ενέργεια να μην απαντήσει αμέσως σε κάποιο γράμμα της Διεύθυνσης, επειδή σίγουρα θα έστελναν άλλο ένα γράμμα, με το οποίο θα ζητούσαν επίμονα ν' απαντηθεί το έγγραφο που ήταν σε εκκρεμότητα. Αδιεκπεραίωτο! Αν απαντούσε

όμως, το έγγραφο δε θα ήταν πλέον σε εκκρεμότητα. Θα είχε διεκπεραιωθεί*.

Η ίδια ακριβώς λέξη μ' εκείνη που χρησιμοποιούν για όσους το σκάνε από τη φυλακή, δηλαδή τους δραπετές. Συνεπώς, η γραφειοκρατία θα μπορούσε να συγκριθεί με ένα σύμπαν φυλακής, κάτι σαν απέραντο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Να γιατί ένας πραγματικός επαναστάτης σαν τον Τσε Γκεβάρα τα είχε βάλει τόσο με τη γραφειοκρατία!

Υποτάχτηκε στη μοίρα του, πήρε το στιλό και το πρώτο έγγραφο της στοίβας.

Κατά τις δώδεκα το μεσημέρι, όταν πια το χέρι του πονούσε από τις υπογραφές, είπε στον Καταρέλλα να τηλεφωνήσει στον Φάτσιο στο κινητό.

«Πού βρίσκεσαι;»

Πριν απαντήσει, ο Φάτσιο αναστέναξε βαθιά.

«Ακόμη εδώ, στο σπίτι του μακαρίτη, αστυνόμε».

«Γιατί τόσες ώρες;»

«Εμπρός, αστυνόμει;»

«Εμπρός! Τι γίνεται, δε με ακούς καλά;»

«Περιμένετε μια στιγμή να βγω έξω, εδώ μέσα δεν έχω καλό σήμα».

* Ο Καμιλλέρι κάνει λογοπαίγνιο με το ρήμα *evadere*, που στα ιταλικά σημαίνει δραπετεύω, περνώ απαρατήρητος, ενώ με το στερητικό *in* (*inevadere*), σημαίνει αδιεκπεραίωτο, αναπάντητο και όχι το αντίθετο του δραπετεύω (Σ.τ.Μ.)

Δικαιολογία, σίγουρα δεν ήθελε να τον ακούσουν όσοι βρίσκονταν στο δωμάτιο.

«Εμπρός, αστυνόμε;»

«Ναι, πες μου».

«Ο εισαγγελέας Τομμαζέο έφτασε πριν από πέντε λεπτά. Έπεσε με το αυτοκίνητο πάνω σε μια αντλία βενζίνης. Και επειδή έσπασαν τα γυαλιά του, μετά πήγε κι έπεσε πάνω σε μια νταλικά που βρισκόταν παρκαρισμένη στον χώρο στάθμευσης».

Όλοι γνώριζαν ότι ο Τομμαζέο αποτελούσε δημόσιο κίνδυνο όταν οδηγούσε. Ακόμη κι αν πήγαινε με δέκα χιλιόμετρα την ώρα, μπορούσε να προκαλέσει ζημιά.

«Δεν είναι δυνατόν να σας περιγράψω τις βρισιές και τις βλαστήμιες του ιατροδικαστή Πασκουάνο, που αναγκάστηκε να τον περιμένει για να μετακινήσει το πτώμα!»

«Άκου, ο Αρτούρο Μπαρλέττα σου άφησε τις διευθύνσεις;»

«Μάλιστα».

«Τηλεφώνησε στην αδερφή του. Θύμισέ μου το όνομά της».

«Τζοβάννα».

«Να της πεις να έρθει στο Τμήμα σήμερα το απόγευμα στις τέσσερις».

Μόλις ακούμπησε το ακουστικό στη θέση του, εμφανίστηκε ο Μιμί Αουτζέλλο, ο υπαστυνόμος του Τμήματος.

«Τι είναι αυτή η ιστορία βιασμού;»

«Μια κυρία, κάποια Ασσουντίνα Νακκαράτο, από το παράθυρο του σπιτιού της παρατήρησε ότι στο υπνοδωμάτιο του απέναντι σπιτιού, ένας τύπος προσπαθούσε να βιάσει μια κοπέλα που έκλαιγε απελπισμένα και μας κάλεσε».

«Φυσικά, έφτασες αργά».

«Πολύ αργά. Ο βιαστής είχε κάνει τη δουλειά του και είχε εξαφανιστεί. Η κοπέλα, κλαίγοντας, μου είπε ότι δεν μπόρεσε ν' αναγνωρίσει τον βιαστή επειδή ήταν νέγρος, ότι δεν τον είχε ξαναδεί και ότι μπήκε στο σπίτι επειδή είχαν ξεχάσει την πόρτα ανοιχτή».

«Πήρες κατάθεση από τη γειτόνισσα;»

«Τη Νακκαράτο; Βέβαια».

«Επιβεβαίωσε όσα είπε η κοπέλα;»

«Όχι βέβαια! Η κυρία Ασσουντίνα ισχυρίζεται ότι ο βιαστής δεν ήταν νέγρος αλλά λευκός και ότι τον αναγνώρισε αμέσως».

«Εξήγησέ μου καλύτερα».

«Κατά την κυρία Ασσουντίνα πρόκειται, πώς να το πω, για έναν συνηθισμένο βιασμό».

«Τι εννοείς συνηθισμένο;» ρώτησε ο Μονταλμπάνο παραξενεμένος.

«Θα σου εξηγήσω αμέσως. Εδώ και τρεις μήνες, ο θείος της κοπέλας, ο αδερφός του πατέρα της, εμφανίζεται μια φορά την εβδομάδα στο σπίτι, όταν δεν υπάρχει κανένας άλλος, και επωφελείται της ευ-

καιρίας. Να σ' ενημερώσω ότι η κοπέλα έχει νοητική υστέρηση. Αυτή τη φορά όμως αντιστεκόταν πολύ και η κυρία Ασσουντίνα ένιωσε υποχρεωμένη να μας τηλεφωνήσει».

«Γιατί δεν τηλεφώνησε τις προηγούμενες φορές;»

«Λέει ότι δεν ήθελε ν' ανακατευτεί. Τούτη τη φορά όμως η κοπέλα έκανε σαν τρελή κι έτσι...»

«Μάλλον η ηθική της κυρίας Νακκαράτο λειτουργεί ανάλογα με τα ντεσιμπέλ. Είναι παράξενο όμως!»

«Τι είναι παράξενο;»

«Ότι ο βιαστής δεν είναι μετανάστης».

«Μα τι λες;!»

«Δεν το λέω εγώ. Εχθές το βράδυ άκουσα τον διευθυντή ειδήσεων ενός καναλιού που έλεγε ότι οι Ιταλοί κάνουν λάθος όταν σκοτώνουν έναν Κογκολέζο ή στέλνουν στο νοσοκομείο έναν Κινέζο, ότι πρέπει να έχουν κατά νου πως όλοι, και το τόνισε εκείνο το όλοι, οι βιασμοί Ιταλίδων έχουν γίνει από μετανάστες. Πώς θα αντιμετωπίσουμε την κατάσταση;»

«Δηλαδή στην αναφορά θα γράψω ότι ο Αντόνιο Σφερλάτσα, έτσι ονομάζεται ο θείος βιαστής, έχει μακρινή καταγωγή από το Μαγκρέμπ» είπε ο Αουτζέλλο.

«Τον έχεις συλλάβει;»

«Ναι».

«Πού είναι;»

«Στο κρατητήριο. Περιμένω να έρθουν να τον πά-

ρουν από τη φυλακή της Μοντελούζα. Θέλεις να τον φέρω εδώ;»

«Ούτε γι' αστείο. Δε θα κατάφερνα να συγκρατηθώ, θα του έσπαγα τα δόντια με κλοτσιές».

Πήγε στην ταβέρνα του Έντσο. Συνειδητοποιώντας όμως ότι ο καιρός δεν επρόκειτο να βελτιωθεί, θα έβρεχε μέχρι το βράδυ και δε θα μπορούσε να κάψει τον συνηθισμένο χωνευτικό-στοχαστικό περίπατο στον μόλο μέχρι τον φάρο, αποφάσισε να φάει ελαφρά.

«Τι να σας φέρω;»

«Έντσο, δε θέλω να βαρύνω το στομάχι μου. Δε θα πάρω πρώτο πιάτο. Φέρε μου...»

«Κρίμα!»

«Γιατί;»

«Επειδή η γυναίκα μου σήμερα μαγείρεψε σπαγκέτι με στρείδια και μύδια και είχε την καταπληκτική ιδέα να προσθέσει μια υποψία καυτερής πιπερίτσας και άλλο ένα καρύκευμα που δε θέλησε να μου το πει. Το πιστεύετε; Ένα θαύμα!»

«Φέρε μου ένα πιάτο» είπε ο αστυνόμος χωρίς τον παραμικρό δισταγμό.

Τελικά, έφαγε περισσότερο από το συνηθισμένο.

Όταν όμως βγήκε από την ταβέρνα, ένιωσε πιο δυνατός και έτοιμος ν' αντιμετωπίσει την υπόλοιπη γκριζα και βροχερή μέρα.

